

erejével, hogy tudjuk, mi a jó, értelmünknek világosságot ad, akaratunkat megerősíti, a boldogságban szívünket megtisztítja. Egyszóval szentlelkével mindig megerősít és boldogít. Vedd hát a szentlelket erőre és boldogságra vágyó testvérem. Amen.

LEGYETEK ERŐSEK

Ef 6,10

Emberi vágyaink és törekvéseink sok-központúak. Egyik legerősebb és legjobban óhajtott álmunk az, hogy erősek legyünk. Erősek, mert úgy látjuk, hogy az erő hatalmat, biztonságot, békét, nyugalmat ad. Az erő önbizalmat sugall, jelent.

Széchenyi István, aki a legnagyobb magyar melléknevet kapta, a bizalommal kapcsolatban ezt jegyezte aranymondásai közé: „Népünknek két nagy hibája volt: vagy nem bízott magában eléggé vagy elbízta magát“. Bizonyára történelmünk két megásott sírjára gondolt, a tatár és a török háborúra, Mohira és Mohácsra. Az elsónél IV. Béla király táborát körbezáratta szekerekkel, mintegy bebörtönözte a harcosokat egy szűk helyre, mert nem bízott eléggé magában és népében. A második esetben II. Lajos király nem várta meg fél hadseregét, a 40 ezer erdélyi harcost, hanem elbizakodottan nekirohant a török ágyúk tüzeinek. Mindkét alkalommal elveszett az ország összlakosságának egyharmada. Egy közösség életében tragédiát jelent az is, ha nem bízik magában, s az is, ha elbízta magát, mert nem erőt, hanem gyengeséget jelent.

Egyéni, emberi életünkben is azt a vágyat olvassuk ki, hogy az ember, mi magunk, erősek, erősebbek akarunk lenni. Úgy gondoljuk, hogy erősek vagyunk, ha sok pénzünk van. Orbán Balázs, akit a legnagyobb székelynek mond az utókor szeretete, megemlékezik arról, hogy amikor Rapsonné váránál járt, száz évvel ezelőtt, ott egy egyszerű székelly emberrel találkozott, aki eladta 55 év alatt mindenét azért, hogy a vár kútjának aljára ásson, mert hite szerint oda rejtette temérdek kincsét a gazdag Rapsonné. A kérdésre, hogy megérte-e a nagy áldozatot, s egy életet egy álom után való futás, így válaszolt a szűkszávú ember: meg, mert ha megkapom a kincset akkor erős leszek, mert gazdag leszek. A bizonytalan történelmi idők forogtagában egyes falvak hívei erősek, erősebbek akartak lenni, mint mások és ezért a falu legféltettebbje, a templom köré várat emeltek, hogy megvédje: az ellenség hirtelen támadása ellen. Az árkosi, a bölöni, a homoródszentmártoni, a székellyderzsi unitárius templomok körül ott van ma is a rombadólt erő szimbóluma, a templomvár. Van, aki összeköttetéseiben, a hivatalában akar erős lenni, de elfelejti, hogy az emberek hálátlansága mellett, a halál is, s az idők változása is hatalmas rendet vág úgy a hivatalviselők, mint az összeköttetés reményét hordozó emberekben. Az ember testi erejében is hatalmas akar lenni. Minden idejét, energiáját arra szenteli, hogy erősebb legyen másoknál. Egy rossz mozdulat, egy törés, egy grippe vagy lelki összeomlás arról győz meg, hogy a legerősebb ember is egy perc alatt gyámoltalan gyengévé, erőtlenné válik. De erősek akarunk lenni gyermekeinkben is. Az már szinte bűn, hogy az ember mit elnéz gyer-

mekének, hogy tisztességes vagy tisztességtelen úton is erős legyen iskoláiban, házasságában, állásában, tekintélyében. A hiábavalóságról azok a szülők sírnak keserű könnyeket, kik gyermekeik erejét a vélt biztonságra építették.

Nem csak az egyes emberek, hanem az egyházak is arra igyekeznek, hogy erősek legyenek. Ezt az erőt úgy akarják elérni, hogy másokat kizárják maguk közül, úgy akarnak erősek lenni, hogy másnak lelki kárt okozva egyeseket kizárják a lélek nyugalmaiból. Nem gondolnak arra, hogy az első pünkösdkor a tanítványok mindenkit megkereszteltek, mindenkit az ősegyház tagjai közé felvettek, igyekeztek a hívekben a hitet megtartani s az együvé tartozás jézusi oszlopait kiépíteni. Csak egy házaspárt zártak ki, mert be akarták csapni a hívek közösségét. Az erősnek látszani akaró egyházak elfelejtik azt, hogy a történelem folyamán is mindig az gyengítette a hitet, amikor Jézust felekezetekre tépték, amikor az egymásközi sáncokat nem betömní akarták, hanem még jobban elmélyíteni.

Az emberi erő nem ilyen, nem ez, amely csak külsőségeiben látszik. Valami más. Ezt az erőt nem lehet felmérni, megmérni egy nép elbizakodottságával, pénzzel, összeköttetéssel, hivatallal, gyermekeinkkel, a test fizikai erejével, az egyházhoz tartozó hívek sokaságával vagy kevés voltánál a számával. Az igazi erőt a gépek sem tükrözhetik, mert az nem külső, hanem belső világunk dolga, lelkünk vagyona. Az igazi erő a hit ereje, az ember életében, cselekedetében, magatartásában, emberiségében, egyszóval egész életében látszik meg. Árulni nem árulják sehol, legfennebb elárulják kicsinyhitűséggel, kétséggel.

Nem kívülről jön, nem kívülről táplálkozik, nem fogy el a használatlaltal, hanem erősödik. Ez az erő a bennünk lévő hit tanúsága szerint Istennek az ereje.

Ezt érezték meg a pünkösd reggelén még bizonytalankodó tanítványok, kik az emberi jószándékon túl tehetetlenül állottak Jeruzsálem egyik házában. A kettős tüzes nyelvek és a sebesen zúgó szél csak gyenge emberi magyarázata volt annak az erő megmutatásának, ami pünkösdkor történt. A lényeg az volt, hogy „megtélenek mindnyájan szentlélekkel“, rendkívüli erővel, Isten hatalmas, embert segítő erejével. Valahonnan belülről indult el és bennük teljesedett ki, de azonnal meglátszott eredménye azon a háromezer megkeresztelkedetten is, akik az őskeresztény gyülekezet magvát, az első megtérőkként képezték. De meglátszott azon is, hogy „bátran“ szóltak, nyugodtak voltak, nem féltek. Érezték magukban az erőt, az „Úrnak hatalmas erejét“, mely nemcsak a természetben, hanem az ember lelki világában is kiteljesedik. Egyik nagy segítségük az volt, hogy bíztak ebben a hatalmas isteni erőben. Ebből a bizalomból, ebből a hitből fakadt erőből született meg pünkösd.

A történelem nagy tettei nem a pillanatnyi percen, hanem a belső erőn indultak világhódító útjukra. Akkor, amikor sem önmagukban és Istenben nem bizonytalankodtak el, amikor a költő szerint nem a sokaságot, hanem a lelket nézték, amikor a jószándék „köz munkázott“ a jóindulatú emberekben.

Egyháztörténelmünk és történelmünk folyamán erre pedig nagyon sokszor szükség volt. Hogy Isten hatalmas erejében bíztak és nem hiába, bizonyossága vagyunk mi annak, hogy az isteni segítséget az Úr soha meg nem tagadta az emberektől. Erről beszélnek nagyjaink élete, tette, ha-

rangjaink zúgása, sokszor újraépített, vagy javított diplomaink „helytállása“, soha nem csaldódt Istenben.

Te is bizonytalankodsz eleget az életben. Ha a lelkiismeret őszinte szemével nézed megtett utadat, bizonyára sok kitérőt találsz benne. Erzed-e úgy, hogy valami segítségre lenne szükséged ahhoz, hogy a tiszta szándék egyenes útján tudj az igaz emberség útján haladni? Rájöttél-e arra, hogy nem elég a pénz, a befolyás, a kedvezmény, vagy tested hatalmas ereje ahhoz, hogy azt tedd, amit tenned kell, és úgy élj, ahogy élned kell? Ha keserű önmarcangolások közt döbbsz rá a magad erőtlenségére, tehetetlenségére, bizonytalanságaira, bár pünkösdkor döbbsz rá arra, hogy nem magadra vagy rászorulva ebben az életben, hanem az Istenre. Nem a magad erejében bízatsz, hanem az Isten „hatalmas nagy erejében“. Tőle jön minden áldás, minden erő, minden segítség. Bizonyosága ennek az első pünkösdi és bizonyosága leszel te is, ha úgy tudsz bízni Istenben, mint az első tanítványok, és úgy kívánod a jó, igaz cselekedtetését, mint a pünkösdi tanítványok, vagy ha annyira nem is, de bár annak a három ezer megtérőnek a hitével, ha kérded: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?“ Halld meg a pünkösdi örömmüzenetet: „atyámfiai legyetek erősek az Urban, és az ő hatalmas erejében.“ Amen.

BIBLIAI FOGALMAK

ÁLDÁS

- 4Móz 6,23 Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békeséget!
- 1Móz 12,2—3 Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyvá teszem nevedet, és áldás leszel... Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.
- 1Móz 32,27 Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem.
- 1Krn 17,27 Áldd meg azért kegyelmesen szolgád házat, hogy örökre színed előtt legyen. Mert ha te, Uram, megáldod, örökre áldott leszel!
- Zsid 6,7 Az a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos növényt terem azoknak, akik számára művelik, áldást nyer az Istentől.
- 1Móz 49,25 A Mindenhatótól, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival, az emlékek és anyaméh áldásaival.
- Péld 3,33 Az Úr... az igazak lakóhelyét megáldja.
- Péld 22,9 A jóságos tekintetű ember áldott lesz, mert ad kenyereiből a nincsteleneknek.